

Ciešanu un sāpju pieredze

Lai gan ciešanas un sāpes ir viena no parastākajām dzīves pieredzēm, tās mūs vienmēr pārsteidz un pastāvīgi liek ko apgūt un pielāgoties jaunajiem apstākļiem.

4.11.2017

Neviens nevar sevi uzskatīt par sāpju “ekspertu” – tām vienmēr ir sava nepieredzēta, jauna dimensija: to izpausmes veidā, to cēlonī vai dažādajās reakcijās, ko tās izraisa. Daudzas reizes pat agrāk neiedomātu

iemeslu vai motīvu dēļ piedzīvojam dziļas ciešanas.

Svētais Tēvs Jānis Pāvils II raksta:
«Cilvēku ciešanas izraisa līdzjūtību; pamodina arī cieņu pret otru, un savā veidā arī biedē. Patiesi, tajās ir ietverts kāds liels un īpašs noslēpums [...] cilvēks savās ciešanās ir neaizskarams noslēpums, noslēpums, kas prasa īpašu cieņu.» (1)

Cilvēka sāpēs specifiskais ir tas, ka tās mudina uzdot eksistenciālus jautājumus. «Katrā sāpīgā brīdī, ko cilvēks piedzīvo, kā arī pašu ciešanu dziļākajā dimensijā neizbēgami parādās jautājums *kāpēc* – taujājot par cēloni, vēlme to saprast ar prātu; vai arī jautājums par mērķi – *kādēļ*. Katrā ziņā tie ir jautājumi par jēgu un nozīmi.» (2)

Patiesi, kad kāds uzsāk ceļu, lai meklētu sāpju jēgu, cilvēks sev jautā par savas dzīves un eksistences jēgu,

kā arī cenšas precizēt paša brīvības iespējas un nozīmi. «Vai varu noraidīt sāpes? Vai varu distancēties no sāpēm, tās noņemt? Sāpes ļauj saskatīt mūsu dzīves īslaicību.» (3)

Šī cilvēciskā pieredze mūs mudina meklēt citu cilvēku palīdzību un tai pašā laikā arī piedāvāt mūsu palīdzību. Sāpju pieredze māca vērst mūsu uzmanību uz citiem cilvēkiem. (4) Sāpes iezīmē atšķirību starp pieaugušu un līdzsvarotu personu, kas ir spējīga pārvarēt šķēršļus un grūtākas situācijas, un personu, kas ļaujas plūsmai, apstākļiem un ir savu emociju un sajūtu pārņemta.

Cieša abpusējā saistība starp sāpēm un mīlestību

«Neaizmirsti, ka ciešanas ir Mīlestības pārbaudes akmens.» (5)
Šis tiešais un dziļais Svētā Hosemarijas teiktais ir saistīts ar dažādajām cilvēku reakcijām, saskaroties ar ciešanām.

Pastāv saistība starp to, kā katrs cilvēks izdzīvo sāpes un veidu, kā viņš mīl, jo cilvēks pieņem sāpes tikai tad, kad ir uztvēris, ka to jēga ir mīlestība. Tikai tā var nonākt līdz tam, lai varētu šādi izsaukties: «Svētdarītas lai ir ciešanas! Mīlētas lai ir ciešanas! Slavētas lai ir ciešanas!..» (6)

Svētā Hosemarijas rakstītajos darbos sāpju noslēpums ir kā pastāvīgs attīrošs balzāms; tās pārvēršas iespējā vaigu vaigā satikt Dievu, kas kļuva cilvēks, lai iemācītu mums dzīvot kā cilvēkiem.

Jēzus Kristus, izvēloties iemiesoties – kļūt cilvēks –, gribēja izdzīvot arī visas cilvēkam iespējamās ciešanas, lai iemācītu mums, ka mīlestība var pārvarēt jebkura veida sāpes. Kādā no grāmatas “Ceļš” punktiem Svētais Hosemarija raksta: Veselu mācību programmu par sāpēm un to lietderību mums dod Apustulis: «*spe*

gaudentes – esiet priecīgi cerībā, *in tribulatione patientes* – pacietīgi bēdās, *orationis instantes* – pastāvīgi lūgšanā.» (7)

Sāpes ir punkts, kurā satiekas mūsu prieks, cerība un nepieciešamība lūgties. Kristieši pieņem sāpes ar cerību uz iepriecinājumu nākotnē. Viņi pilnībā apzinās savas robežas un uzticas palīdzībai, ko pazemīgi lūdz Dievam lūgšanā.

Nav runa ne par pārlicību, ka ar paša spējām grūtības pārvaramas, ne par pesimistisku domu, ka ciešanas ir pēdējais un neizbēgamais dzīves ceļa posms: «Ja tu redzi, ka fiziskās vai garīgās ciešanas šķīsta tevi, tad cildini tās.» (8)

Ciešanas ir kā ceļu krustpunkts – vieta, kur īslaicīgi esam, bet, kas nekad nav mūsu galamērķis. Lūgšana šeit iezīmē svarīgu brīdi, kurā ciešanas atrod savu jēgu un ar Dieva žēlastību pārvēršas priekā. (9)

Katru reizi, kad cilvēks lūdzas, viņš piedzīvo Dieva žēlsirdību un dalās savās raizēs un problēmās, saņemot tai pašā laikā gandrīz netveramu Dieva Mīlestības zīmi: «Mans Dievs, māci man mīlēt! Mans Dievs, māci man lūgt!» (10)

Saikne starp sāpēm un mīlestību ir ļoti cieša. Gan tie, kas mīl, gan tie, kas pilnveidojas «sāpju liesmu smēdē», atrod prieku. (11) «Mīlestība arī ir vispilnīgāko atbilžu avots par ciešanu jēgu» (12). Svētais Hosemarija mēdza teikt: «Es gribu, lai tu, dzīvodams uz zemes, būtu laimīgs. Bet tu tāds nebūsi, ja neatbrīvosies no bailēm ciešanu priekšā. Jo, kamēr esam “ceļinieki”, tieši sāpēs, ciešanās atrodam laimi.» (13) Šis apgalvojums ir tik visaptverošs, ka iezīmē ceļu uz laimi, uz cilvēka galamērķi.

Tomēr ir brīži šajā ceļā, kad sāpju pieredze pārveido un viscaur

ietekmē cilvēka dzīvi. Kad jautājums vairs nav par sāpju pieņemšanu vai atgrūšanu, bet gan par to, kā iemācīties ciešanas uztvert par daļu no mūsu eksistences, kā daļu no Dieva plāna katram no mums.

«Ciešanas ir arī aicinājums atklāt un parādīt cilvēka morālo dižumu, viņa garīgo briedumu.» (14) Par laimi, cilvēks ar savu brīvību un saprātu var veiksmīgi stāties pretī sāpīgiem notikumiem.

Lai to paveiktu, cilvēkam nepieciešams personiskais briedums, kas nav iegūstams pasīvā veidā, kā arī nav kas statisks – reizi par visām reizēm sasniegts un nemainīgs. Ir nepieciešams veidot *visu garīgo resursu uzkrājumus* un pieņemt situācijai atbilstošu attieksmi. Kā apstiprina Viktors Frankls, spēja ciest veido daļu no paša izglītības; tā ir svarīga iekšējās attīstības fāze, kā arī saistīta ar autoorganizāciju. (15)

Pašlaik nespēja stāties pretī sāpēm un ciešanām – fiziskām vai morālām – nāk tieši no “ciešanu kultūras” trūkuma. Sākotnēji tie ir vecāki, kas baidās nostādīt savus bērnus kādu grūtību priekšā. Rezultātā viņi sliecas dot bērniem visu, ko viņi lūdz, un uzreiz, aizbildinoties ar domu, ka kaut kad nākotnē vienmēr būs laiks, lai ciestu, vai glabā sevī cerību, ka šie brīži viņiem nekad nepienāks. (16)

Ir grūti iedomāties, kā cilvēks var paciest negaidītas un stipras sāpes, ja nekad iepriekš nav neko tamlīdzīgu piedzīvojis. Tieši tāpēc šo cilvēku vidū biežāk vērojama tendence ciest nervu krīzes un depresijas.

Ciešanas, ko Svētais Hosemarija piedzīvoja pats savā ģimenē, kalpoja viņam kā praktisks veids, lai sasniegtu briedumu, ko citi gūst tikai pēc daudziem dzīves gadiem. Viņa biogrāfija var kalpot kā piemērs. Viņš bērnībā nopietni slimoja; viņam

nācās stāties pretī trīs māsu nāvei; viņš bija liecinieks sava tēva ciešanām uzņēmuma ekonomiskās krīzes un līdz ar to arī ģimenes dēļ; ģimenes ekonomiskās situācijas dēļ viņiem nācās pārcelties uz citu pilsētu. Vēlāk, semināra gados, viņš no jauna saskārās ar ciešanām, kas, savienotas ar daudzām lūgšanu stundām Vissvētākā Sakramenta priekšā, vairoja viņa garīgo briedumu. Daudzie iekšējie un ārējie pārbaudījumi, ko Kungs viņam sūtīja, tai skaitā arī vajāšanas, ko viņš piedzīvoja, dibinot Opus Dei, prasīja lielu devu upurgatavības gara. Turklāt Svētais Hosemarija slimoja ar diabētu, kas viņam atņēma fiziskos spēkus vairāku gadu garumā.

Savā ziņā varam teikt, ka viņam nekas netika aiztaupīts. Svētais Hosemarija paša personiskās pieredzes dēļ vienmēr spēja saprast citu ciešanas un sāpes. Viņa izpratne

nebija tikai teorētisku zināšanu līmenī: viņš stājās pretī ciešanām ar ticību un drosmi, kā arī ar lielu cilvēcisku un pat pārdabisku pacietību.

Slimnieki ir dārgums

«Kristus krusta nāves un augšāmcelšanās liecinieki ir nodevuši Baznīcai un cilvēcei specifisku ciešanu Evaņģēliju. Pats Pestītājs ir sarakstījis šo Evaņģēliju pāri visam ar savām mīlestībā pieņemtajām ciešanām, lai cilvēks 'vairs nemirst, bet iemanto mūžīgo dzīvi'. Šīs ciešanas kopā ar Viņa mācības vārdiem ir pārvērtušās par bagātīgu avotu tiem, kas ir bijuši līdzdalīgi Jēzus ciešanās: gan pirmajiem kristiešiem (Jēzus mācekļiem un ticības apliecinātājiem), gan vēlāk, visiem to pēctečiem gadsimtu garumā. » (17)

Svētais Tēvs Jānis Pāvils II ticēja, ka tie, kas cieš, ir privilīģēti ciešanu

Evaņģēlija protagonistu – tā evaņģēlija, ko pats Jēzus Kristus caur savām ciešanām sāka rakstīt. Katrs cietējs caur savām sāpēm iedzīvina šo Jēzus Evaņģēlija vēsti. Tas ir dzīvs evaņģēlijs, ko nekad nebeigsim rakstīt un kas patiesi dara mūs spējīgus atklāt pašu Dievu katrā cilvēkā, kas cieš.

Pēdējās Tiesas pravietojumā mūsu Kungs saka: «Tad ķēniņš sacīs tiem, kas būs viņa labajā pusē: Nāciet jūs, mana Tēva svētītie, un iemantojiet valstību, kas jums sagatavota no pasaules radīšanas. Jo [...] es biju slimis un jūs mani apmeklējāt [...] Kungs, kad mēs esam redzējuši Tevi slimu [...] un esam gājuši pie Tevis? Un ķēniņš atbildēs viņiem un sacīs: Patiesi es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat man darījuši.» (18)

Apzinādamies ciešo vienotību starp Kristu un slimajiem, Svētais Hosemarija vienmēr centās ar piemēru nodot sev tuvajiem cilvēkiem un vairost viņos īpašu mīlestību pret slimajiem. Viņš pastāvīgi atkārtoja, ka mīlēja Dievu un citus ar to pašu sirdi. Viņš prata mīlēt citus caur Dievu un tai pašā laikā tuvināja tos Dievam.

Slimnieki ieņēma īpašu vietu Svētā Hosemarijas sirdī, jo katrā no tiem viņš redzēja ciešanas pārdzīvojošā Kristus attēlu. Šī iemesla dēļ viņš palīdzēja katram slimniekam līdz ar Kristu noslēpumainā un spēcīgā veidā piedalīties atpestīšanas darbā.

Lūgšanā viņš sevi iztēlojās kā vienu no Apustuļiem, ilgojoties izlīdzināt to, ka viņa nebija klāt pie Krusta. Lai izlīdzinātu šo dezertēšanu, kas bija vēl vairāk pavairojusi Jēzus ciešanas, viņš ilgojās, lai slimnieki būtu mīlēti

tik maigi, kā māte mīl savu dēlu un lai tos nekad nepamestu vienus.

“Kā vienmēr, kad kāds no maniem bērniem saslimst, saku tiem, kas dzīvo kopā ar viņu, ka viņiem jā rūpējas par slimnieku tā, lai viņam nav jā ilgojas pēc tālu esošās mātes rūpēm. Šajos brīžos mums ir jābūt kā mātei šim manam dēlam, rūpējoties par viņu kā par viņu būtu rūpējusies viņa paša māte”. Un citā brīdī Svētais Hosemarija turpina: «Lai gan esam nabadzīgi, nekad neiederas censties ietaupīt rūpēs par mūsu slimajiem brāļiem. Ja būtu vajadzīgs, mēs nozagtu gabaliņu no Debesīm viņu dēļ, un Kungs mums to piedotu.» (19)

«Bērns. Slimnieks. Vai nevēlies šos vārdus uzrakstīt ar lielajiem burtiem? Mīlestībā kvēlojoša dvēsele bērnos un slimniekos saredz Viņu.» (20) Svētais Hosemarija mēdza teikt, ka slimnieki ir dārgums, jo viņi var pārvērst savas sāpes

lūgšanā, dzīvojot askētismu ar
smaidu - tā, kā Svētais Hosemarija to
mīlēja.

Slims cilvēks kļūst par dārgumu arī
citiem, jo, rūpējoties par viņu, tie
praktizē tuvākmīlestības tikumu un
bagātina sevi, jo veltīt rūpes citiem ir
labākais, ko tie var dot. Slimība ir
dārgums Baznīcai, jo katrs slimis
cilvēks piedalās mūsu Kunga
ciešanās pie Krusta. (21)

Smagi slimis cilvēks tuvojas šim
tikšanās brīdim ar Dievu vaigu vaigā
īpašā veidā. Šī tikšanās tiek
sagatavota caur dziļu šķīstīšanos un
tai pašā laikā ar mieru.

«“Šis cilvēks mirst... Tur vairs nekas
nav darāms...” –Tas notika pirms
gadiem kādā Madrīdes slimnīcā. Pēc
grēksūdzes, kad priesteris deva
mirējam skūpstīt krucifiksu, šis
čigāns sāka kliegt tā, ka viņu nebija
iespējams nomierināt: „Ar savu
derdzīgo muti es nevaru skūpstīt

Kungu! „ –”Bet tu taču tūlīt Viņu spēcīgi apskausi un skūpstīsi tur, Debesīs!” ...Vai tu esi redzējis satriecošāku un vienlaikus skaistāku veidu, kā paust visdziļāko nožēlu?» (22)

Šī epizode no Opus Dei dibinātāja dzīves ļoti labi atspoguļo viņa attieksmi nāves un ciešanu priekšā. Attīrošā un šķīstošā čigāna ciešanu jēga iegūst bezgalības dimensiju un kopā ar Gandarīšanas sakramenta žēlastību nāve pazaudē baiļu nokrāsu. Tieši otrādi, tā pārvēršas iespējā, uz ko visi cilvēki ticībā cer: kontemplēt Dievu vaigu vaigā; ne kā tiesnesi, bet gan kā mīlošu Tēvu, kas mūs gaida, lai apskautu.

Cilvēki, kuru profesionālais darbs ietver saskarsmi ar sāpēm

Nav viegli stāties pretī to cilvēku situācijai, kas katru dienu cieš, un tai pašā laikā saglabāt dzīvu interesi par viņu problēmām un raizēm. Šajos

apstākļos pastāv risks apieties ar cilvēku sāpēm bezpersoniski, mēģinot šķietami padarīt vieglāku to atmosfēru, kādā katru dienu ir jādzīvo medicīnas profesionāļiem.

Var sastapt ļoti kompetentas medmāsas, kuras sāpes vairs dziļi neietekmē. Tā vietā, lai redzētu pacientu kā cilvēku, ar visaptverošu skatījumu uz tā vajadzībām, viņas koncentrē savas rūpes tikai uz to, kas attiecas uz personas klīniskajām vajadzībām.

Arī ārstiem bieži pastāv risks uzlūkot pacientus no tīri pragmatiska skatupunkta, viņu aprūpē aprobežojoties ar diagnozes uzstādīšanu un terapeitiskiem risinājumiem.

Ārpus kontakta ar slimniekiem brīžos, kad tiek uzstādīta diagnoze un plānota ārstēšana, nereti ārsti ir neredzami, pārņēmti jeb ierauti administratīvos darbos,ursos,

sapulcēs ar kolēģiem vai konferencēs.

Domājot par šiem aspektiem, Opus Dei dibinātāja vārds kādam ķirurgam – ortopēdam var būt noderīgi.

Svētais Hosemarija, atbildot uz ārsta jautājumu par to, kā ir iespējams izbēgt no rutīnas ārsta profesijā, teica: «Dzīvo Dieva klātbūtnē, kā droši vien jau dari. Vakar apciemoju vienu slimnieku, ko mīlu ar visu savu tēva sirdi, un saprotu lielo priesteru darbu, ko jūs – ārsti – veicat. Bet nepaliec lepns par to, jo ne visai pasaulei ir priesteriskā dvēsele! Jums vajag likt lietā šo savu, caur kristību saņemto, priesteru dvēseli! Kad mazgā rokas, kad lieto savu balto halātu, kad uzvelc cimds – domā par Dievu un savu karalisko priesterību, par ko runā svētais Pēteris. Tikai tā tu izvairīsies no rutīnas darbā. Darīsi labu miesai un arī dvēselei.» (23)

Ārstu un medmāsu darbs ir nepārtraukta un netaustāma tā darba īstenošana, ko veica mūsu Kungs Jēzus Kristus savas zemes dzīves laikā. Viņa brīnumi to parāda: aklie redz, mēmie runā, kurlie dzird, klibie staigā. Viņš dziedināja epilepsijas un lepras slimniekus, kā arī augšāmcēla mirušos.

Ārsti, lasot Evaņģēliju, nevar nepamanīt Jēzus dziļo līdzjūtību ik reizes, kad viņš pietuvojās slimajiem. Viņš, kas uzņēmās iniciatīvu iziet tiem pretī, uzklausīt viņu lūgumus. Tiesa, Kungs uzlika tiem vienu noteikumu: ticību, cilvēcisko un pārdabisko ticību uz Viņu.

Kad Evaņģēlijā tēvs jautā, kāpēc apustuļi nebija varējuši izdziedināt viņa dēlu, Jēzus atbild, ka viņu neticības dēļ. (24) Arī tagad ārsti bieži aizmirst lielo nepieciešamību veidot uz patiesas uzticības balstītas attiecības ar saviem pacientiem.

Bieži redzams fenomens, ka pacienti vairāk uzticas medikamentiem nekā personai, kas tos izraksta. Medicīnas praksē neiederīgā birokrātija var patiesi izpostīt ārstu-pacientu attiecības un reducēt tās uz vienkāršu informācijas un recepšu apmaiņu, kur statistika aizstāj cilvēcisku komunikāciju.

Svētais Hosemarija ārstiem atgādināja vienīgo dimensiju, kas ietver personiskas attiecības ar pacientiem un uzmundrināja viņus neiekrīst darba rutīnā. Viņš tos mudināja saglabāt savu sirdi Dieva sirds tonkārtā. Viņš nerunāja par sentimentālismu, bet gan par stingru pārlicību, ka mediķa profesija prasa ko vairāk, ka tā nav tikai kā viena no profesijām vai darbs, īstenojams tīri zinātniskas intereses dēļ.

Reiz dažas medmāsas viņam jautāja, kā viņas var uzlabot savu darbu. Viņš atbildēja: «Mums ir vajadzīgas

daudzas medmāsas kristietes. Jūsu darbs vairāk nekā ārstu darbs ir līdzīgs priesteru darbam. Saku daudz vairāk, jo jums piemīt īpaša smalkjūtība un jūsu darbs ietver lielu tuvumu pacientam – jūs vienmēr esat blakus. Domāju, ka, lai būtu medmāsa, nepieciešams patiess kristīgais aicinājums. Lai pilnveidotu šo aicinājumu, nepieciešama arī zinātniskā un profesionālā sagatavotība un liela smalkjūtība» (25).

Citā gadījumā svētais Hosemarija vēl vairāk paskaidroja šo domu: «Lai Dievs jūs svētī! Domājat, ka jūs rūpējaties par Nācaretes Svēto Ģimeni un ka slimā persona ir Jēzus [...] vai arī domājat, ka esat Viņa Māte. Rūpējieties par viņiem ar mīlestību, ar uzmanību, ar smalkjūtību. Pārlicinieties, ka viņiem nekā netrūkst, īpaši garīgās aprūpes ziņā [...] Es lūdzu par jums, jo domāju par to labo vai slikto, ko

varat paveikt. Ar garīgi sagatavotu personu var runāt par tās stāvokli atklāti un skaidri. Bet, ja tas nav gadījums, jums jāizmanto katra iespēja, lai palīdzētu tām vērsties pie grēksūdzes un pieņemt Komūniju. Un pienāks brīdis, kad slimā persona ilgosies, lai tai saka, ka tā ies uz Debesīm. Es pats esmu pazīstams ar dažiem šādiem ļoti brīnišķīgiem gadījumiem.» (26)

Ne reizi vien svētais Hosemarija izcēla šī darba priesterisko dimensiju: «Mani pārsteidz, kad man saka šo daudziem no jums zināmo frāzi, ka ārstiem jādara tas, ko dara labi biktstēvi, tikai materiālajā sfērā. Ārstiem nav jāuztraucas jeb jārūpējas tikai par pacientu fizisko stāvokli, bet arī par viņu dvēseli.» (27)

Profesionālais prestižs – viens no veidiem, lai dotu godu Dievam

Opus Dei dibinātājs zināja, ka vispārējais aicinājums uz svētumu skaidri ietver arī mediķa profesiju. Lai meklētu svētumu darbā mums ir jāstrādā labi: ar profesionālu kompetenci, pabeidzot darbu līdz galam u.tml. «Ir nepiedodami, ja kāds var būt gudrs, bet izvēlas tāds nebūt.» (28) «Svētums sastāv no varonīgas rīcības aktiem. Tāpēc darbā no mums tiek prasīta varonība, labi paveicot uzdevumus, kas mums uzticēti, līdz galam, dienu pēc dienas, kaut arī atkārtotos vienas un tās pašas darbības. Ja ne, tad mēs nevēlamies būt svēti!» (29)

Svētais Hosemarija bieži atsaucās arī uz nepieciešamību, lai ārstiem būtu priesteriska dvēsele. «Tu apgalvo, ka pamazām saproti, ko nozīmē “priesteriska dvēsele”...

Neapvainojies, ja es tev atbildēšu, ka darbi rāda – tu to saproti tikai teorijā. Katru dienu ar tevi notiek viens un tas pats: vakarā, veicot

sirdsapziņas izmeklēšanu, tevi
piepilda visdažādākās vēlmes un
apņemšanās, bet no rīta un
pēcpusdienā, kad esi darbā, vairs ir
tikai aizbildinājumi un attaisnojumi.
Vai tā tu dzīvo “svēto priesterību, lai
veltītu garīgus, patīkamus upurus
Dievam caur Jēzu Kristu?» (30)

Viņš arī saprata saistību starp
svētumu un cilvēka intelekta
interesēm: «Ja tev ir jākalpo Dievam
ar savu prātu, tad mācīšanās tev ir
ļoti svarīgs pienākums» (31) un
«Ieliec savā parastajā ikdienas darbā
pārdabisku motīvu, un tu svētdarīsi
savu darbu!» (32)

No jauna, vēršoties pie mediķiem,
Svētais Hosemarija teica: «Atdariniet
Viņu; šādā veidā jūs būsiet ar katru
dienu labāki, vairāk kristieši; ne tikai
gudrāki un zinošāki, bet arī vairāk kā
vieni no Kristus mācekļiem.» (33) (...)

Svētais Hosemarija aicināja
medmāsas un ārstus pielīdzināt savu

darbu priesteru darbam. Dēļ medicīnu
tuvuma cilvēkiem, kas cieš – Kristus
pie Krusta attēliem, Svētais
Hosemarija medicīnu darbu sauca par
svētu misiju. Viņu rūpes un
uzmanība pret pacientiem mums
atgādina Jēzus līdzjūtīgo mīlestību
pret slimajiem Viņa zemes dzīves
laikā.

Šo iemeslu dēļ Svētais Hosemarija
Eskriva skaidri norādīja
nepieciešamību izjust ārsta vai
medmāsu aicinājumu ar patiesi
profesionālu attieksmi: ar teorētisko
un praktisko bāzi, ar mīlošas mātes
rūpēm un ar cilvēcisku un
pārdabisku cerību.

Ir grūti patiesi saprast slimību, ja
pats neesi piedzīvojis tās smagumu
kaut reizi dzīvē un ja neesi izdzīvojis
brīžus, kuros rodas kārdinājums
ļauties dusmām un nepieņemt
situāciju.

Svētais Hosemarija Eskriva bija spējīgs runāt par ciešanām un sāpēm tik skaidri un ar tik lielu mīlestību, jo piedzīvoja tās pats savā dzīvē. Viņš spēja sadzīvot ar ciešanām un sāpēm tieši tāpēc, ka ticēja Dieva mīlestībai. Uzticējās Dievam ar tādu pašu palāvību, ar kādu mazs bērns uzticas savam Tēvam. Viņš skaidri nodeva šo attieksmi savos sprediķos un arī viņa darbi runāja tikpat skaļi kā viņa vārdi. Ikviens, kas vēršas pie Svētā Hosemarija, lai uzticētu viņam savas sāpes un skumjas, iemācīsies uzticēt savas ciešanas Dievam.

P. Binetti

Bibliogrāfija

1. JĀNIS PĀVILS II, Apustuliskā vēstule, Pestījošās sāpes, 4.
2. Turpat, 9.

3. K.S. LŪISS, Diario di un dolore, Milāna 1990, p. 40. (itāliski).
4. Cfr. SV. HOSEMARIJA, Smēde, 987.
5. SV. HOSEMARIJA, Ceļš, 439.
6. Turpat, 208.
7. Turpat, 209.
8. Turpat, 219.
9. Cfr. JĀNIS PĀVILS II, Pestījošās sāpes, 18.
10. SV. HOSEMARIJA, Smēde, 66.
11. Cfr. SV. HOSEMARIJA, Smēde, 816.
12. Cfr. JĀNIS PĀVILS II, Pestījošās sāpes, 13.
13. SV. HOSEMARIJA, Ceļš, 217.
14. Cfr. JĀNIS PĀVILS II, Pestījošās sāpes, 14.

15. Cfr. V. FRANKL, Homo Patiens, Brezzo de Boderò 1979, p. 98 (itāliski).

16. Cfr. A. MACINTYRE, Tras la virtud, Barcelona 1987, pp.34–35 (spāniski).

17. Cfr. JĀNIS PĀVILS II, Pestījošās sāpes, 25.

18. Mt 25: 34-41.

19. Cfr. G. HERRANZ, “Sin miedo a la vida y sin miedo a la muerte. Palabras de Monseñor Josemaría Escrivá de Balaguer y Albás a médicos y enfermos”, ne AA.VV., En memoria de Mons. Josemaría Escrivá de Balaguer, cit., p. 164 (spāniski).

20. SV. HOSEMARIJA, Ceļš, 419.

21. Cfr. P. URBANO, El hombre de Villa Tevere, Barcelona 1994, p. 235 (spāniski).

22. SV. HOSEMARIJA, Krustaceļš, III, 4.
23. Cfr. G. HERRANZ, "Sin miedo a la vida" ..., cit., pp. 158–159.
24. Cfr. Mt 17: 14–20.
25. Cfr. G. HERRANZ, Sin miedo a la vida..., cit., p. 159.
26. Cfr. ibidem, p. 161.
27. Cfr. ibidem, p. 159.
28. SV. HOSEMARIJA, Ceļš, 332.
29. SV. HOSEMARIJA, Vaga, 529.
30. Turpat, 499.
31. SV. HOSEMARIJA, Ceļš, 336.
32. Turpat, 359.
33. Cfr. G. HERRANZ, "Sin miedo a la vida" ..., cit., p. 160.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/ciesanu-un-sapju-pieredze/](https://opusdei.org/lv-lv/article/ciesanu-un-sapju-pieredze/)
(9.04.2026)